

סגן אלוף אגוזי, משה

משה, בן יהודית וברוך, נולד ביום ד' בניסן תרפ"ח (25.3.1928) בחדרה ולמד בבית הספר היסודי בחדרה ובבית הספר התיכון בקיבוץ מזרע והשלים את לימודיו בטכניון בחיפה. הוא היה תלמיד טוב שידע למזג את הלימודים עם פעילותו בתחום ההגשמה וההדרכה. היה חבר בתנועת "השומר הצעיר" וברבות הימים הדריך בקן בקרית-אתא ולאחר מכן בחדרה. הוא היה אחראי ורציני בכל מעשיו והצטיין במסירות ובנאמנות בביצוע כל משימה שקיבל על עצמו, גם בחיים האזרחיים וגם בשירות הצבאי. הוא הצטיין בעיקר בכושר-עבודה ובכישרון ארגוני מעולה ועל כל אלה היה חברותי ואהב לעזור לזולת, ישר ובעל מצפון.

משה גויס לצה"ל במחצית ספטמבר 1948, לאחר שלחם בשורות ההגנה (חי"ש), וצורף לחיל הרגלים. לאחר שסיים קורס סמלים קרביים, שירת בתפקידי הדרכה וסיים את שירות-החובה בדרגת רב-סמל.

משה היה פעיל בחברה התבלט כמוקד ההשפעה בה והכל כינוהו בחיבה, אגוזי". משה היה בן נאמן ומסור להוריו ולמשפחתו, דואג לרעייתו ירדנה, בת כפר יחזקאל שאותה הכיר במלחמת העצמאות ולילדיו. תמיד נרתם לסייע, אם לאביו לשם הקמת ביתם ואם לידידים, יהודים וערבים כאחד, בכל משימה אחרת. הוא קבע את מקום מגוריו בקיבוץ מזרע בשנת 1942 והתגורר שם עד יום-מותו. הוא נטל על עצמו את עבודות החשמל בקיבוץ וכן נשא בתפקידים חברתיים ומשקיים. בין השנים 1960-1963 שימש כמזכיר-המשק ולאחר מכן, במשך כשנה, כמרכז-הבניין בקיבוץ. הנהגת התנועה הטילה עליו לחזור לעבודה חינוכית והוא צורף כחבר בהנהגה הראשית והועמד בראש המטה להכנת "השומריה" הרביעית, שהתקיימה במחצית 1966 ובתפקיד זה פעל במלוא מרצו במשך כשנה. לאחר שובו למזרע נתבקש לתרום מכושרו בתחום החשמלאות ושובץ לעבודה במפעל ההידראולי של הקיבוץ, כמנהל-מכירות ואחר-כך כמנהל המפעל. היה חבר בוועד-הפועל של "הקיבוץ הארצי" וכיהן בתפקיד זה כשמונה שנים (1965-1973). הוא נקרא תכופות לתקופות של שירות מילואים ארוכות ובמסגרתן סיים קורס מפקדי פלוגות בחיל- הרגלים ולאחר קורס-הסבה לקציני חרמ"ש, סיים קורס מפקדי-פלוגות שריון ולאחר מכן קורס שריון מתקדם. הוא שירת בחיל השריון בתפקיד מג"ד והוענקה לו דרגת סגן-אלוף. לדברי מפקדו, הצטיין משה בידע, במסירות וזריזות, ביעילות וברגש אחריות יוצאים מן הכלל. הוא השתתף בכל מלחמות-ישראל בתפקידי-פיקוד שונים והוענקו לו אותות המלחמות שהשתתף בהן. במלחמת יום הכיפורים עמד משה במשך כל ימי הלחימה על-כך שגדודו ישולב במערכת ההתקפה על האויב. ואכן הגדוד השתתף, תחת פיקודו בטיהור חאן-ארנבה וכיבוש אום-בוטנה. ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973) נערך הגדוד לבלימת התקפת-נגד של הסורים באזור אום-בוטנה. זחל"ם הפיקוד שבו היה משה ספג פגיעה ישירה ומשה נפגע ומת מפצעיו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין האזרחי של מזרע. השאיר אחריה אישה וחמישה ילדים והורים. על לחימתו במערכה זו העניק לו הרמטכ"ל צל"ש על "שנתן דוגמה אישית לפקודיו באומץ לב וברצון-הלחימה".

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב אחד ממפקדיו: "הרשימו אותי אצל משה המסירות והרצון לתת את כל יכולתו וכן מסירותו הרבה והתלהבותו בכל ביצוע, ומעל הכל - החברות העמוקה והמקיפה. הוא שאף תמיד לשלמות, תוך דאגה רבה וטיפול בכל אחד מפקודיו וקיום יחס-חברות עם המפקדים. תמיד באו אליו חייליו, שטחו את בקשותיהם ובעיותיהם ותמיד מצאו אוזן קשבת"; אחד מפקדיו כתב: "הוא אהב את צה"ל והקדיש זמן רב למציאת פתרונות מכניים לבעיות הטכניות של השריון, תוך מודעות למבנה המיוחד של יחידת החרמ"ש".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו וכן הוקדש פרק לזכרו בחוברת שקיבוצו הוציא לאור לזכר בניו שנפלו במערכה. בחוברות הללו כונסו דברי חברים, חיילים ומפקדים, על דמותו של משה וכן מכתבים מפרי-עטו. באחד מהם כתב: "ירדנה, היי חזקה. הרשיתי לעצמי לכתוב לך קצת בחופשיות, מתוך תקווה שגילוי-לב רק יחזק אותך ובכך אדע שאני חופשי להתפנות בשלב זה למשימות שיוטלו עלי... לכי בראש זקוף".

משה אגוזי

משה, בן יהודית וברוך, נולד בד' בניסן תרפ"ח (25-3-28).

בחדרה. למד בחדרה, בקיבוץ מזרע וסיים את הטכניון בחיפה.

הוא היה תלמיד טוב, שידע למזג את הלימודים עם פעילותו

בתחום ההגשמה וההדרכה. היה חבר בתנועת ה"שומר הצעיר"

וברבות הימים הדריך בקן בקרית אתא ולאחר מכן בחדרה. הוא

היה אחראי ורציני בכל מעשיו והצטיין במסירות ובנאמנות

בביצוע כל משימה שקיבל על עצמו, גם בחיים האזרחיים וגם

בשירות הצבאי. הוא הצטיין בעיקר בכושר עבודה ובכשרון

אירגוני מעולה ועל כל אלה היה חברותי ואהב לעזור לזולת,

ישר ובעל מצפון.

משה גויס לצה"ל במחצית ספטמבר 1948, לאחר שלחם בשורות

ההגנה (חי"ש), וצורף לחיל הרגלים. לאחר שסיים קורס

סמלים קרביים, שירת בתפקידי הדרכה וסיים את שירות החובה

בדרגת רב - סמל.

משה היה פעיל בחברה, התבלט כמוקד ההשפעה בה וכוונה

בחיבה "אגוזי". משה היה בן נאמן ומסור להוריו ולמשפחתו,

משה אגוזי

דואג לרעייתו ירדנה, בת כפר יחזקאל שאותה הכיר במלחמת העצמאות ולילדיו. תמיד נרתם לסייע, אם לאביו לשם הקמת ביתם ואם לידידים, יהודים וערבים כאחד, בכל משימה אחרת. הוא קבע את מקום מגוריו בקיבוץ מזרע בשנת 1942 והתגורר שם עד יום מותו. הוא נטל על עצמו את עבודות החשמל בקיבוץ וכן נשא בתפקידים חברתיים ומשקיים. בין השנים 1960-1963 שימש כמזכיר המשק ולאחר מכן, במשך כשנה, כמרכז הבניין בקיבוץ. הנהגת התנועה הטילה עליו לחזור לעבודה חינוכית והוא צורף כחבר בהנהגה הראשית והועמד בראש המטה להכנת ה"שומריה" הרביעית, שהתקיימה במחצית 1966 ובתפקיד זה פעל במלוא מרצו במשך כשנה. לאחר שובו למזרע נתבקש לתרום מכושרו בתחום החשמלאות ושובץ לעבודה במפעל ההידראולי של הקיבוץ, כמנהל מכירות ואח"כ כמנהל המפעל. היה חבר בוועד הפועל של ה"קיבוץ הארצי" וכיהן בתפקיד זה כשמונה שנים (1965-1973). הוא נקרא תכופות לתקופות של שירות מילואים ארוכות ובמסגרתן סיים קורס

משה אגוזי

מפקדי פלוגות בחיל-הרגלים ולאחר קורס הסבה לקציני
חרמ"ש, סיים קורס מפקדי פלוגות שריון ולאחר מכן קורס
שריון מתקדם. הוא שירת בחיל השריון בתפקיד מג"ד
והוענקה לו דרגת סגן - אלוף. לדברי מפקדו, הצטיין משה
בידע, במסירות ובזריזות, ביעילות וברגש אחריות יוצאים
מן הכלל. הוא השתתף בכל מלחמות ישראל בתפקידי פיקוד
שונים והוענקו לו אותות המלחמות, שהשתתף בהן. במלחמת
יום הכיפורים עמד משה במשך כל ימי הלחימה על- כף שגדודו
ישולב במערכת ההתקפה על האויב. ואכן הגדוד השתתף,
תחת פיקודו, בטיהור חאן ארנבה וכיבוש אום בוטנה. ביום
כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973) נערך הגדוד לבלימת התקפת
נגד של הסורים באזור אום בוטנה. זחל"מ הפיקוד, שבו היה
משה, ספג פגיעה ישירה ומשה נפגע ומת מפצעיו. הוא הובא
למנוחת עולמים בבית העלמין האזרחי של מזרע. השאיר אחריו
אישה וחמישה ילדים והורים. על לחימתו במערכה זו העניק
לו הרמטכ"ל צל"ש על "שנתן דוגמה אישית לפקודיו באומץ לב

משה אגוזי

וברצון הלחימה".

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "הרשימו

אותי אצל משה המסירות והרצון לתת את כל יכולתו וכן
מסירותו הרבה והתלהבותו בכל ביצוע, ומעל הכל - החברות
העמוקה והמקיפה. הוא שאף תמיד לשלמות, תוך דאגה רבה
וטיפול בכל אחד מפקודיו וקיום יחסי חברות עם המפקדים.
תמיד באו אליו חייליו, שטחו את בקשותיהם ובעיותיהם
ותמיד מצאו אוזן קשבת". אחד מפקודיו כתב: "הוא אהב את
צה"ל והקדיש זמן רב למציאת פתרונות מכניים לבעיות
הטכניות של השריון, תוך מודעות למבנה המיוחד של יחידת
החרמ"ש".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו וכן הוקדש פרק לזכרו

בחוברת שקיבוצו הוציא לאור לזכר בניו שנפלו במערכה.
בחברות הללו כונסו דברי חברים, חיילים ומפקדים, על
דמותו של משה וכן מכתבים מפרי עטו. באחד מהם כתב:
"ירדנה, היי חזקה. הרשיתי לעצמי לכתוב לך קצת בחופשיות,

יד לבנים - חדרה

משה אגוזי
בן יהודית וברוך אגוזי

25/3/28
19/10/73

ד' בניסן תרפ"ח
כ"ג בתשרי תשל"ד

נולד ביום
נפל ביום